

192. Bålen.

Lik en Af-ro-dite, in-bäddad mel-lan du-nen, I na-tur-lig oskulds
 sköna hög-tidsskrud, väntar A-spa-sie i svällande pau-lu-nen
 Ack, för länge re'n allt fämnat mig som brud. Men allt lämna bå-len,
 innan den blir slut? Nej, ma-dam får vän-ta, tills vi druckit ut.

2. Vänskap är en planta alltför rar, att finna:
 Ve den, som ej fått förstånd att odla den!
 Hellre jag förlorad ger min älskarinna
 Än jag skämtar bort en gammal prövad vän;
 Men, att lämna bålen innan den är slut?
 Å nej, käre, vänta tills vi druckit ut.
3. Huru mycket än hans värdighet må ropa:
 »Rikdom är blott grus, förgänglighet och mull».

Är det likaväl rätt artigt att tillhoppa
 Ha en samlad fyrk av några tunnor guld.
 Men att lämna bålen, innan den tar slut.
 Nej, tids nog att samla, se'n vi druckit ut.
4. »Kära doktor, kom! mamsell har ont i magen,
 Knappt en fjärdels timma kan hon hålla tätt;
 Stackars liten en, hon springer hela dagen,
 För var gång hon springer; släpper hon en skvätt».

Men att lämna bålen, innan den tar slut?
 Nej, mamsell må korka, tills vi druckit ut!
5. Gamla Barbro ropar jämmerligt på prästen,
 Michael och Satan raffla om dess själ;
 Nervid trappan väntar klockaren med hästen,
 Rädd är gumman om sitt andeliga väl.
 Men att lämna bålen, innan den blir slut?
 Å nej, kär'ngen dör ej, förrn vi druckit ut.
6. Visligt gör visst den, som tänker på sin ända:
 Vad vi kokat här, det få vi supat där;
 Också har jag tänkt att genast omvända,
 Om det ock må kosta ånger och besvär.
 Men att lämna bålen, innan den blir slut?
 Nej, nog blir jag omvänd, se'n vi druckit ut.
7. Världarna förgås och stjärnorna krevera,
 Månen utav ostmask en gång frätes upp.
 Solen, rämnad, skall i natten rekylera,
 Vid basune-gäll av domedagens tupp.
 För de fromme se'n skall redas till en bål
 Att i evig nektar dricka bryggarns skål.